

W ramach drugiego zarzutu wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie przez Sąd ogólnych zasad kontryktryjności i poszanowania prawa do obrony, jako że Sąd z urzędu podniósł zarzut, który nigdy nie był rozważany, czy nawet zgłaszany w toku postępowania w pierwszej instancji.

W ramach trzeciego zarzutu, który dzieli się na trzy części, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 230 i 253 WE w związku z art. 88 WE i zasadami dotyczącymi przebiegu postępowania w sprawie pomocy państwa.

W tym zakresie wnosząca odwołanie podnosi po pierwsze, że uznanie spornych środków za „nową” pomoc nie może być już kwestionowane w skardze na końcową decyzję Komisji, ponieważ państwa członkowskie i inne zainteresowane strony mogły w tym zakresie zaskarżyć decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Skoro ta ostatnia decyzja nie została zaskarżona, to stała się ostateczna, a zatem końcowa decyzja stanowiła w tej kwestii akt jedynie potwierdzający, niepodlegający zaskarżeniu.

Wnosząca odwołanie twierdzi po drugie, że legalność aktu musi być oceniana w świetle okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w dniu, w którym akt ten został wydany. Tymczasem w niniejszej sprawie żaden dokument znajdujący się w aktach nie pozwala na przyjęcie, że sporne środki krajowe nie stanowiły pomocy w chwili, gdy zostały one wprowadzone.

Po trzecie wnosząca odwołanie twierdzi wreszcie, że w każdym razie to nie Komisja, lecz państwa członkowskie i ewentualnie zainteresowane strony trzecie zobowiązane są do przedstawienia dowodu, że dana pomoc jest pomocą istniejącą. W razie braku tego rodzaju dowodu Komisji nie jest zobowiązana do przedstawienia uzasadnienia w tym zakresie.

W ramach czwartego zarzuty skarżąca podnosi naruszenie art. 253 WE w związku z art. 87 ust. 1 WE i art. 88 ust. 1 WE w zakresie, w jakim Sąd stwierdził brak uzasadnienia w odniesieniu do zastosowania art. 1 lit. b) pkt v) rozporządzenia nr 659/1999, podczas gdy przepis ten może stosować się tylko do środków, które nie stanowią pomocy w chwili ich wprowadzenia w życie, a Komisja w decyzji zaskarżonej w pierwszej instancji wykazała, że sporne środki zawsze stanowiły pomoc, od czasu, gdy zostały wprowadzone. Ponadto żadna ze stron nie wykazała zmian na wspólnym rynku, ze względu na które środki niestanowiące pomocy w chwili ich wprowadzenia w życie stały się pomocą później.

W ramach szóstego zarzutu wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie tych zasad oraz art. 1 lit. b) pkt v) rozporządzenia nr 659/199 w zakresie, w jakim Sąd nałożył na Komisję obowiązek szczególnego uzasadnienia odnoszącego się do stosowania tego przepisu ze względu na oświadczenia dokonane przez Radę i Komisję. Tymczasem wnosząca odwołanie wykazała w sposób jednoznaczny, że na mocy utrwalonego orzecznictwa Trybunału oświadczenia takie nie mogą mieć żadnego znaczenia przy badaniu krajowych środków pod względem

wspólnotowych zasad pomocy państwa, ponieważ pojęcia pomocy i pomocy istniejącej mają charakter ściśle obiektywne

W ramach szóstego zarzutu skarżąca twierdzi wreszcie, że Sąd naruszył art. 88 ust. 1 i 2 oraz art. 253 WE oraz art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999, w zakresie, w jakim stwierdził nieważność decyzji Komisji w całości, włączając w to część decyzji dotyczącą przedłużenia formalnego postępowania wyjaśniającego na okres po dniu 31 grudnia 2003 r. Tymczasem Sąd w żaden sposób nie wyjaśnił, w jaki sposób rzekomy brak uzasadnienia dotyczący stosowania art. 1 lit. b) pkt v) rozporządzenia nr 659/1999 mógł wpłynąć na ważność tej części decyzji. Sąd ponadto naruszył zasadę, zgodnie z którą jeżeli państwo członkowskie nie dostarcza żadnego dowodu uzasadniającego przyjęcie, iż sporne środki stanowią pomoc istniejącą, Komisja musi traktować te środki jako nową pomoc, w ramach procedury przewidzianej w art. 88 ust. 2 i 3 WE.

(¹) Dz.U. L 83, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-92/08)

(2008/C 116/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i J. Enegren, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciel: D. Haven, pełnomocnik)

Żądania strony skarżącej

- Orzeczenie, że nie wydając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2003/72/WE z dnia 22 lipca 2003 r. uzupełniającej statut spółdzielni europejskiej w odniesieniu do zaangażowania pracowników (¹) lub nie zapewniając, że partnerzy społeczni wprowadzą wymagane przepisy w drodze porozumienia, a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 16 ust. 1 tej dyrektywy
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 18 sierpnia 2006 r.

(¹) Dz.U. L 207, str. 25.

Skarga wniesiona w dniu 29 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-95/08)

(2008/C 116/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Rozet i P. Oliver, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając organów będących w stanie przeprowadzać kontroli wdrażania zasad dobrej praktyki laboratoryjnej (DPL) Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 3 dyrektywy 2004/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie kontroli i weryfikacji dobrej praktyki laboratoryjnej (DPL) (¹),
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2004/9/WE upłynął w dniu 12 marca 2004 r. Strona pozwana wciąż nie dysponuje organami posiadającymi kompetencje do przeprowadzania kontroli laboratoriów i prowadzonych w nich badań, w celu oceny zgodności z dobrą praktyką laboratoryjną.

(¹) Dyrektywa 2004/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie kontroli i weryfikacji dobrej praktyki laboratoryjnej (DPL) (Dz.U. L 50, s. 28).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Wielkie Księstwo Luksemburga) w dniu 5 marca 2008 r. — Audiolux SA, BIP Investment Partners SA, Jean-Paul Felten, Joseph Weyland, Luxiprivilège SA, Foyer SA, Investas ASBL, Claudie Stein-Lambert, Christiane Worre-Lambert, Baron Antoine de Schorlemer, Jacques Funck, Marc Meyer i Jean Petitdidier przeciwko Groupe Bruxelles Lambert SA (GBL), RTL Group SA, Juan Abello Gallo, Didier Bellens, André Desmarais, Gérald Frère, Jocelyn Lefebvre, Onno Ruding, Gilles Samyn, Martin Taylor, Bertelsmann AG, Siegfried Luther, Thomas Middelhoff, Ewald Wagenbach, Rolf Schmidt-Holz, Erich Schumann, WAZ Finanzierungs-GmbH, Westdeutsche Allgemeine Zeitungsverlagsgesellschaft E. Brost & J. Funke GmbH & Co (WAZ) — interwenienci: Dexia Luxpart SA i in.

(Sprawa C-101/08)

(2008/C 116/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Audiolux SA, BIP Investment Partners SA, Jean-Paul Felten, Joseph Weyland, Luxiprivilège SA, Foyer SA, Investas ASBL, Claudie Stein-Lambert, Christiane Worre-Lambert, Baron Antoine de Schorlemer, Jacques Funck, Marc Meyer i Jean Petitdidier

Strona pozwana: Groupe Bruxelles Lambert SA (GBL), RTL Group SA, Juan Abello Gallo, Didier Bellens, André Desmarais, Gérald Frère, Jocelyn Lefebvre, Onno Ruding, Gilles Samyn, Martin Taylor, Bertelsmann AG, Siegfried Luther, Thomas Middelhoff, Ewald Wagenbach, Rolf Schmidt-Holz, Erich Schumann, WAZ Finanzierungs-GmbH, Westdeutsche Allgemeine Zeitungsverlagsgesellschaft E. Brost & J. Funke GmbH & Co (WAZ)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy odniesienia do równości akcjonariuszy, a konkretnie do ochrony akcjonariuszy mniejszościowych zawarte
 - a) w art. 20 i 42 drugiej dyrektywy 77/91/EWG (¹) z dnia 13 grudnia 1976 r. dotyczącej spółek,
 - b) w „trzeciej zasadzie ogólnej” oraz „siedemnastym przepisie dodatkowym” zalecenia Komisji z dnia 25 lipca 1977 r. ustanawiającego europejski kodeks postępowania dotyczący transakcji na papierach wartościowych (²),
 - c) w schemacie C, pkt 2 lit. a) załącznika do dyrektywy 79/279/EWG (³) z dnia 5 marca 1979 r. koordynującej warunki dopuszczania papierów wartościowych do publicznego obrotu giełdowego, zachowanym w skonsolidowanej wersji dyrektywy z dnia 28 maja 2001 r.,